

ภาคผนวก ข.

คำสั่งจำหน่ายคดีศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ บ.74/2562

สำเนาฉบับ

○ คำสั่งจำหน่ายคดี

(ต. ๑๙)

คดีหมายเลขดำที่ บ. ๓๑๘/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ ข. ๓/๔/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๓๐ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ระหว่าง { นายมงคลไชย หรือมงคล หรือพิศิษฐ์ วงษ์พีระเจริญ ผู้ฟ้องคดี
หรือธีรนิมโนวณนทร์ หรือชัชวศิษฏ์กุล
อธิบดีกรมศุลกากร ที่ ๑
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๒ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนักวิชาการศุลกากรชำนาญการ ฝ่ายบริการศุลกากรที่ ๖ ส่วนบริการศุลกากร สำนักงานศุลกากรท่าเรือแหลมฉบัง ปฏิบัติหน้าที่กำกับเขตปลอดอากรของบริษัท เจดับเบิ้ลยูดี อินโฟโลจิสติกส์ จำกัด ตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้อนุญาตให้บริษัท ออสติน ออโต้คาร์ส จำกัด นำรถยนต์ออกจากเขตปลอดอากรเป็นการชั่วคราว จำนวน ๒๖ คัน ตามที่ผู้บังคับบัญชาสั่งตามบันทึกข้อความลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๔ และในระหว่างปฏิบัติหน้าที่อธิบดีกรมศุลกากรได้มีคำสั่งที่ ๓๑๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๕ และคำสั่งที่ ๓๑๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๕ ย้ายผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ที่ด่านศุลกากรเบตง จังหวัดยะลา ผู้ฟ้องคดีจึงขออนุญาตปฏิบัติหน้าที่เพิ่มเติมในตำแหน่งเดิมอีก ๑๕ วัน จนถึง

/วันที่...

วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เพื่อตรวจสอบและส่งมอบงานตามที่ถูกบังคับบัญชาสั่งให้ตรวจสอบสินค้าที่อยู่ในเขตปลอดอากร จากการตรวจสอบพบว่ารถยนต์จำนวน ๓๑ คัน ไม่ได้ถูกนำส่งกลับคืนและไม่ได้มีการเก็บรักษาในเขตปลอดอากรของบริษัท เจดับเบิ้ลยูดี อินโพลีซิสติกส์ จำกัด ซึ่งผลการตรวจสอบพบว่ารถยนต์ทั้งหมดเป็นของบริษัท ออสติน ออโต้คาร์ส จำกัด ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เจ้าหน้าที่เขตปลอดอากร เจดับเบิ้ลยูดี นำเอกสารจากบริษัท ออสติน ออโต้คาร์ส จำกัด จำนวน ๓๑ ฉบับ มาให้ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบพบว่าถูกต้องตรงกับรถยนต์ที่ไม่เก็บรักษาไว้ในเขตปลอดอากรตั้งแต่แรก ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อเพื่อแจ้งให้บริษัท ออสติน ออโต้คาร์ส จำกัด ที่นำรถยนต์ออกจากเขตปลอดอากร โดยไม่ได้รับอนุญาตให้นำรถยนต์กลับเข้ามาภายในระยะเวลาที่กำหนด หนังสือดังกล่าวไม่ใช่เป็นหนังสืออนุญาตให้นำรถยนต์ออกเป็นการชั่วคราวตามที่กล่าวหา เพราะตอนตรวจสอบรถยนต์ดังกล่าวทั้งหมดไม่ได้เก็บรักษาในเขตปลอดอากร วัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในหนังสือ เพื่อเร่งรัด ติดตาม ทวงถามให้นำรถยนต์ทั้งหมดกลับเข้ามาเก็บรักษาในเขตปลอดอากรตามเดิม และผู้ฟ้องคดีได้ติดตามโดยการโทรศัพท์ไปหลายครั้ง แต่บริษัท ออสติน ออโต้คาร์ส จำกัด ก็ไม่ได้ดำเนินการใดๆ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีต้องไปปฏิบัติหน้าที่ ณ ด้านศุลกากรเบตง ในวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ จากพฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าบริษัทฯ มีเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้ฟ้องคดีจึงทำหนังสือรายงานผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นขึ้นไป และทำหนังสือลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แจ้งให้บริษัทฯ มาชำระค่าภาษีอากรรวมเงินเพิ่มร้อยละ ๑ ต่อเดือนนับแต่วันที่นำออกจนถึงวันที่นำเงินมาชำระให้แล้วเสร็จภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนด เพื่อให้ดำเนินการตามกฎหมายศุลกากร และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับบริษัท ออสติน ออโต้คาร์ส จำกัด ต่อไป หลังจากนั้นอธิบดีกรมศุลกากรได้มีคำสั่งกรมศุลกากร ลับ ที่ ๑๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แจ้งตามหนังสือ ที่ กค ๐๕๑๖/ล ๙๑๕ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๖๐ กรณีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง อนุญาตให้บริษัท ออสติน ออโต้คาร์ส จำกัด นำรถยนต์จำนวน ๓๑ คัน ออกจากเขตปลอดอากร เจดับเบิ้ลยูดี แหลมฉบัง เป็นการชั่วคราว ในช่วงระหว่างเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๕ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๕ โดยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งทั่วไปกรมศุลกากร ที่ ๒๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ ที่กำหนดให้การอนุญาตให้นำรถยนต์สำเร็จรูปออกจากเขตปลอดอากรเป็นการชั่วคราว นอกเหนือจากกรณีการขออนุญาตนำออกไปแสดงในงานสาธารณะที่เปิดให้

/ประชาชน...

ประชาชนดูได้ทั่วไป ให้เสนอผู้อำนวยการส่วนสังกัดสำนักงานที่กำกับเขตปลอดอากรเพื่อพิจารณาอนุญาต และเจ้าหน้าที่ศุลกากรกำกับเขตปลอดอากรต้องเรียกให้มีการคำประกันให้ถูกต้องครบถ้วน เป็นเหตุให้รถยนต์จำนวน ๒๖ คัน ไม่น่ากลับเข้ามาในเขตปลอดอากร และมีได้ชำระค่าภาษีอากร ถือเป็นความผิดวินัย ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๒) และฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ อุตสาหะ เอาใจใส่ และรักษาประโยชน์ของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้กรมศุลกากรได้รับความเสียหาย เป็นเงิน ๑๙๒,๖๔๕,๒๑๗.๔๔ บาท จึงถือว่าเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคำสั่งที่ลงโทษปลดออกจากราชการ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการกระทำของบริษัท ออสติน ออโต้ คาร์ส จำกัด หรือละเว้นไม่ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ เนื่องจากมีระยะเวลาจำกัดในการส่งมอบงานหลายอย่าง การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นไปเพื่อรักษาประโยชน์ให้แก่ทางราชการไม่ทำให้บริษัทดังกล่าวฉ้อโกงค่าภาษี ที่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ อุตสาหกรรมคำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอให้พิจารณาเพิกถอนคำสั่งปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับอุตสาหกรรมเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แต่เมื่อล่วงเลยระยะเวลาพิจารณาอุตสาหกรรมแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังไม่แจ้งผลการพิจารณาอุตสาหกรรมให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกรมศุลกากร ที่ ๑๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุตสาหกรรมของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

ศาลได้มีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยื่นคำให้การต่อศาลแล้ว ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยื่นคำชี้แจงฉบับลงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๖๐๑๐๑๖๓ เรื่องแดงที่ ๐๑๐๘๑๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

/และต่อมา...

และต่อมาผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงตามคำสั่งศาลว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมและอธิบดีกรมศุลกากรเป็นผู้ถูกฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีหมายเลขดำที่ พบ. ๖/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

กรณีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในชั้นนี้ว่า มีเหตุที่ศาลจะจำหน่ายคดีออกจากสารบบความหรือไม่

พิเคราะห์มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๓) ... มาตรา ๑๐ บัญญัติว่า ศาลปกครองชั้นต้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง เว้นแต่คดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีดังต่อไปนี้ (๑) ... (๓) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด (๔) ... มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรืองดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการ

/พิพากษาคดี...

พิพากษาคดี ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดคำสั่งบางอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๑) สั่งให้เพิกถอนกฎหรือคำสั่งหรือสั่งห้ามการกระทำทั้งหมดหรือบางส่วน ในกรณีที่มีการฟ้องว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) สั่งให้หัวหน้าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามหน้าที่ภายในเวลาที่ศาลปกครองกำหนด ในกรณีที่มีการฟ้องว่าหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร (๓)... มาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อมีคำพิพากษาหรือคำสั่งอันเป็นที่สุดของศาลปกครองต่างชั้นกันในประเด็นแห่งคดีอย่างเดียวกัน ชัดหรือแย้งกันให้ถือตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด ประกอบกับมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. จากบทบัญญัติของกฎหมายข้างต้นเห็นได้ว่า ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องมาจากการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ย่อมมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลเพื่อขอให้ศาลแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ตนได้รับจากการกระทำนั้น โดยการขอให้ศาลปกครองชั้นต้นเพิกถอนกฎหรือคำสั่ง หรือสั่งห้ามมิให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกฟ้องคดีกระทำการนั้นทั้งหมดหรือบางส่วน หรือให้หัวหน้าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามหน้าที่ภายในเวลาที่ศาลกำหนด อย่างไรก็ตาม ถ้าปรากฏว่าในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นนั้น การดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปเพื่อวินิจฉัยความชอบด้วยกฎหมายของกฎ หรือคำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด หรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ไม่เป็นประโยชน์แก่การแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหรืออาจจะได้รับอีกต่อไป ศาลก็ชอบที่จะมีคำสั่งจำหน่ายคดีนั้นออกจากสารบบความได้ โดยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยชี้ขาดคดีแต่อย่างใด

เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งกรมศุลกากร ลับ ที่ ๑๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อประธาน

/กรรมการ...

กรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในสองร้อยสี่สิบวันนับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับอุทธรณ์ ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลาง โดยมีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมตุลาการ ลับ ที่ ๑๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี คำฟ้องนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งศาลได้รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาแล้ว แต่ต่อมาในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลได้ปรากฏข้อเท็จจริงตามคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ตามคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๖๐๑๐๑๖๓ เรื่องแดงที่ ๐๑๐๘๑๖๑ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๖/๑๗๒ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมทั้งได้แจ้งสิทธิให้ผู้ฟ้องคดีนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงคำวินิจฉัยดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ย่อมมีผลให้ความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่เกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ได้รับการเยียวยาแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายแล้ว เหตุแห่งการฟ้องคดีในส่วนนี้จึงเป็นอันหมดสิ้นไป โดยศาลไม่จำเป็นต้องกำหนดค่าบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกต่อไป ประกอบกับเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้พิจารณาทบทวนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมตุลาการ ลับ ที่ ๑๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว โดยที่คำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

/ที่เกิดขึ้นใหม่...

ที่เกิดขึ้นใหม่ และกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี เช่นนี้แล้ว ต้องถือว่าความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเป็นผลมาจากคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งในการฟ้องคดีขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น มาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้ต้องฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด ข้อพิพาทในส่วนนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุดแล้วเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ดังนั้น คำขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมตุลาการ ลับที่ ๑๓๒/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แม้จะเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) ก็ตาม แต่เมื่อประเด็นที่ศาลปกครองกลางจะต้องวินิจฉัยเป็นประเด็นเดียวกับที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งการวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวแม้ศาลปกครองกลางจะวินิจฉัยเช่นใด แต่หากขัดหรือแย้งกับคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด ก็ต้องถือตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุด ทั้งนี้ ตามมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น กรณีจึงไม่เป็นประโยชน์ที่ศาลปกครองกลางจะดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษาคดีนี้ต่อไป

จึงมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

นายจตุพล ศรีบุรมย์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายยงยุทธ เชี่ยวชาญกิจ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นางจตุภรณ์ แก้วคุ้มภัย พัฒนสิทธิชีวิน
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

